

Sy-li spěwał,  
Pilnje džélał,  
Strowja će  
Swójbny statok,  
A twój swjatok  
Zradny je.

Za staw sprócnj  
Npoj mócnj  
Lubosé ma;  
Bóh pak swěrnj  
Přez spař měrnj  
Čerstwosé da.



Njeh ty spěwaš,  
Swěrnje džélaš  
Wšédne dny;  
Džéń pak swjaty,  
Duši daty,  
Wotpočń ty.

Z njebjes mana  
Njeh čí khmana  
Žiwnosé je;  
Žiwa woda,  
Kiž Bóh póda,  
Wokřew čs!

F.

## Szerbike njedzelske łopjena.

Wudawa šo kóždy šobotu w Šsmolerjez knihicziščežerńi w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

### Swjatkj.

Jap. štutk. 2, 1—13.

Prěnje šwjatki psched 1900 lětami nješku podawł w šandžonym čzašu, ale jenož šapocžatł nješšestawoznyh a hač do wěčnosće trajazyh šwjatkw, wulamanje rěki hnady, kotraž psches čzašy a ludj a do wutrowow wšchěh wěrjazyh šo wulawa. Šdnyž buchu šwjatki pola tamnyh tšj tykaz dušchow, šwjatkwne šwětko tež pola Pawola a Korneliuša, pola Šydiji a jaštnika, w Židowskej a Samariskej, w Šilippi a Athenje, w Korincze a Romje šhadžesche. Šswjatkj šu tež do čžemnyh lěšow našchich wótzow pschischle, do łodojtyh krajnow połnóžnyh a do pušezinow, hđžež połodnišche šlónzo šmali. Wy, moji luby čžitarjo „Bomhaj Bóh“, je tež waš hįžo tón šwjatkwny Duch a džéń napjelnił? Šdnyž wy dženska na šwjedženju šwjateho Ducha wokolo šo hladacze, nimacze nicžo žadacž, nicžo šebi wuprošycž?

Tamne pobožne dušche w Jerusaleme bechu wšchitke w jenej myšli hromadže, niz jeno čži dwanacžo japoschtoli, ale tež čži šydomdžekacž wuczobnizy, kotrychž běšche šebi tón Šnješ potom wušwolil, ł temu te lube žónške, kotrež ša nim hač do rowa džěchu. Běchu drje mjes tutymj čžłowjekami wšchelake rosdžele; pschetož bechu mužšzy a žónške, mlodži a štari, bohaczi a šhudži, mudri a njewucženi, wušwoleni japoschtoli a šlabi wěrjazy, ale pschi wšchěm bechu woni w jenej myšli hromadže. Woni mėjachu wšchitzy jenu lubosč, ta běšche Šnješ Šesuf, kotryž je ša wšchěh

wumrjel, štanył a ł njebjy špěł. Woni mėjachu wšchitzy jene pschecze a žadanje: chzychu džéń šwjatkw docžakacž. Woni mėjachu wšchitzy jenu modlitwu: O šwjaty Ducho, pój wšchał ł nam! — Lubi šchescžijenjo, hđyž chzemy woprawdže šwjatki šwjecžicž, njeh šmy wšchitzy w jenej myšli hromadže. Šak pak je ta žyrkej w šebi rostorhana a pošna pschecžimnosčow, šhudži a bohaczi w nej wjazy jako bratsja w jenej myšli hromadže njebydla. Šwady a rostorhki naš džěla. Tež mjes tymi, kotšiz hewat na šamšnym šaložku wěry šteja, hušto došez pschesjenosč lubosče a modlitwy pobrachuje. Škóždy hlada šam na šwój pučž. O šo bychmy šchłodu Šosefowu prawje wopomniłi, šo bychmy wšchitzy čži, kotšiz hiščeže chzedža, šo by žyrkej teho Šnješa na šemi wošala, šašo hromadu šstupili a nawukli, šhromadnje kolena šhibowacž, ruzy štykowacž a šo modlicž, šo bychmy šo šamknjene njebjeka nad nami wotewrile a Woža hnada by na naš dele šchumił.

Šdnyž bechu wěrjoze dušche w modlitwje a proštwje w jenej myšli hromadže, tehdy pod šchumjenjom wichora a we wohenjownyh płomjenjach šwjaty Duch na nich dele pschindže a jich se šwójimi darami a mozami napjelni. Woni wušwjecžene wutroby dostachu, kotrež džéń a bóle šo hrěchej wotrjetnychu, kotryž jim hiščeže pschimiškowasche. Woni štroščne wutroby dostachu, kóždy čžaš wješeke w nadžiji, ščerpne w čžěšnosčzi, wobštajne w modlitwje, se wšchěm: nowe wutroby dostachu. Še šlabeho Šchimana, Šonašoweho šyna, bu Šětr, ta škala. Š Šana, džěšča hrimanja, bu wuczobnił lubosče. Š čžesčelakomneho

Sakuba, kotryž chzynsche něhdy k prawizy teho Knjesa bedžec, bu nadobny krawny šwědk, kotryž swoju głowu sa mječ poskiczi. Stare šo miny, hlaj, wschitko šo wobnowi. — Tak tež chze šwjaty Duch naš napjelnic. Stare dyrbi sańc a wschitko ma šo wobnowic. Gordu wutrobu chze wón ponižnu czinic kaž wutrobu džěscza; nahlu myšl chze czichu sczinic kaž myšl jehnjecza. Padušchnemu a wobšchudnemu Zachäuskej chze ruzny wuczisczic wot njerjada njesprawneje sašlužby a jej wotewric k bohatemu dawanju sa khudnych. Njepózcziwej Mariji Madlenje chze šydom czertow wuhnac a ju do Jesušoweje služby dowjescz, hdžez by potom sa tym Knjesom khodžila a šwoje czelo se wschěmi lóschami a žadoszczemi kschizowala. Ale kak móžeja šo našche wutroby se šwjatym Duchom napjelnic, hdž my je nješmy prjedy wot šwětneho ducha wupróbnili? Do napjelnjeneho šudobja šo nicžo šypacz njechodži. Džeržmy woprawdžite šwjatki. Njeh wschitko naturške, czelne, šwětno wopruiemy a wostajimy, šo by Duch Boži tež na naš pschichoł a naš k nowemu žiwjenju šbudžil, k nowemu nalěczu w Božej lubosći.

Wohenjome jasyki šo nad głowami wěrjazyh šjewichu. Schto to na šebi mješche, móžachu hnydom pytnycz. „Poczachu rěczecz s druhimi jasykami, kaž jim Duch da wurěczecz.“ Hacz dotal šu njedoroszczene džěczi a němi šwědkojo byli. Hdž šu ras špytali, sa teho Knjesa šwědcicz, dha je to klinežalo kaž štufanje małych džěczi. Nětko pak běšche šwjast jich jasyka rošwjastny, nětko ert wo tym powjedasche, cžehož běchu wutroby polne. Se šahorjenymi šłowami jim wot hubow běžesche a w rěczach, kotrež njeběchu ženje nawufl. — Šwjaty Duch hiščeže dženkša ert wotewrja. Hdžez je człowjek wot njecho napjelny, tam jasyk šo modlicz nawuflnje, kotryž je prjedy hanił a šwarjel; nawuflnje Boha khwalicz, tiž je prjedy morkotal, škoržil a šazpival; nawuflnje Jesom Khrysta wuflnac, kotryž je prjedy mjelczal; nawuflnje luboscziwje a pscheczelniwje se šwojim bližšchim powjedacz, kotryž je prjedy šo wadžil a haru a ropot pytal. Njeh woprawdžite, wěrne šwjatki šwjeczimy; njeh šwjaty Duch nam jasyk rošwježe k žiwemu šwědczenju wo tym, kotrehož našcha dušcha lubuje.

A nětko, lubi kšesczijenjo, s dala a bliska, chzemy hiščeže ras špominacz na našchu wutrobu, kak je tak morwa, šymna, lěnja sa Boha a Bože šłowo; chzemy špominacz na našche domy, kak pschēs nje dže duch starosče, šwady, njelubosče, njeczistosče; špominacz na našchu gmejnu, kak dyrbjala wobniščežo bycz, na kotrymž šo woheń teho Knjesa hori, město Bože na horje; špominacz na našchu drohu ewangellsku žyrkej, kak šu jejne murje šapuscžene, jejne wuflnacža šapomnjene, pomocne wězy hnady šazpite, Bože služby šanjehane, kak je jejna troschtowaza, wošwjeczaza a žohnowaza šamóžnoscz šadžewana, haj do žyła škažena; a potom šbėhımy šwjatej ruzy k Bohu, kotryž chze dženkša šwojeho Ducha wulecz na wschitko czelo, kotryž chze roškorjene šjednoczicz, wošymnjene šczoplicz, morwe wožiwicz, a s hlubiny šwojeje wutroby tak šo modlmy:

D šwjaty Ducho, pój wschak k nam,  
Bydl we naš s twojej hnadu šam,  
Pój šlónzo rjane, jašne.  
A šwěcz nam šwěza njebjeska,  
So Twoja móž naš wohrjewa,  
Nam k wješelu šy krašne.  
Šašnoscz, krašnoscz,

S njebjaschože  
Na naš šłozı,  
My pschındžemy.  
Sa to lubje prošycz chzemy. Šamjeń.

M. H.

## Twar Božeho domu, abo: Šhromadžisna šwjatych!

(Ešej. 2, 19—22.)

Šłób (485): Wješel šo, o moja dušcha! —  
Šwjatkowny Duch s njebjaschože,  
Wukhadžazy s Boha je,  
Šastup do wutrobow šmėje,  
Kotrymž požadany je;  
Troschtat wón je lubošny,  
Škiczeť darow miłošny!  
Šchtóž měcz žiwjenje šej žada,  
Temu poskicža šo hnada!

Teho je twar žyrkej Boža,  
Šhromadžisna šwjeczennyh;  
Žórko njebjeskeho šboža  
Do wutrobow wěrjazyh  
Wuliwa šo bohacze;  
Hdžez wón cžehnje do dušche,  
Šwjatkowne je šradowanje,  
— Wěrjazy ma špodobanje!

Špěczo ani podróžny  
Nješmy nětko šbožowni;  
S Boha wobhnadženi wschitzy  
Mješczenjo šmy Knjesowi;  
Šako Boži domjazy,  
Wuwjedženi s zusoŋy,  
Ššmy džě šwójbja wobšbožena,  
K herbštwu šwjatych wumožena. —

Na šaložku natwarjeni  
Wubjernym šmy šhromadže,  
Ššwědkojo to wušwoleni,  
Šamjeń róžkny Knjes šam je;  
Na njón žyle twarjenje  
Šhromadu je šwjastane,  
Košče k šwjatom' wobhdlenju  
W Knjesu k našchom' wušwjeczenju. —

Jesuš Khrystuš, Boži šwjaty,  
S kralom wěcznje wostanje;  
K šawdawkej nam herbštwu daty  
Duch nětk Boži šwjaty je.  
Wobhdlenje Knjesowe,  
S Boha jemu šwjeczene,  
Dušche wěrjazyh šu jeho,  
Krašnje wupyšchene s njecho.

Twjerdže na njoh' šaloženi  
K wobhdlenju Božemu  
Ššmy wschak Boži wušwoleni,  
Wumoženi k pokoju;  
S Ducha jeho šwjeczennyh,  
K cžesczi jeho pšchennyh,  
Žywa s njecho našcha wěra  
Šraduje šo polna měra. —

Přchitwarf njebješow je Boža  
 Zyrkej tudy na šwěcže,  
 Studžeń njeswjadneho sboža,  
 Dawa wofšchem bohacže  
 Duschi i Ducha šwjecženej,  
 A templu Božom' stwarjenej!  
 — A temu wulaty je šwjaty  
 Boži Duch, nam i njebja daty! —

U.

### Sažne wobrocženje.

Wěrne a wužitne powjedańčko je staršeho cžaža.

(Potracžowanje.)

Sa přichidžech na to pomału k domej Marijneju staršej. Wotkach a nutškach namakach wjele křesćijanskich přecželow i daloka a i bliska šhromadženych, so bychu Marji pošlednju cžecž a lubošč wopokasali. Nělotši mjes nimi běchu ju hačle pošledni cžaš jejneje šhorosče sešnali; drusy pak běchu hižom dawno w přecželnym wobkhažce i njej žiwu byli; wšchitzy pak pntachu, so bychu tej wobobje hišcže w šmjercži cžecž wopokasali, kiž běšce přes najšawnišce wopokazštwia křesćijanskeho žiwjenja jim luba byla.

Woni mje prošachu, so bych šobu do pódlansteje komory šhol, hdžež běchu blizy přecželjo a dobri šnajomni, so bychu pošledni krocž na jejne cželo hladali. Cžežto je, šacžucža wopišacž, kotrež ma našcha wutroba, hdyž na cželo wobobje hladamy, kotruž šmy ša cžaš jejneho žiwjenja a jejneje fromneje dusche dla jara lubowali a wyšoko cžesčili. Žiwe a hluboke wopomnjenje dženjenja jeje cžela a dusche mjes tym, hačž šmy ju pošledni ras widželi a i njej šhromadže byli, napjelnnja ašchu duschu; našch přecžel šda šo nam, pak blisko pola naš, pak jara daloko wot naš byčž. Naj-lubšchi a najkřašnišchi džel, duscha, je šo wot naš dželil; šchtož je wysche wotšalo, cželo, je jeno šemška, šachodna hčeta, w kotrež přjedawšchi wobhdlet wjazy njebydli. Tola dopomnjamy šo, widžimy-li šblednjene woblicžo, tak radži na tón cžaš, hdžež běšce duscha w cžele bydlaza a my šo hišcže se šwojim přecželom roščecžowacž móžachmy. W přenim wofomifnjenju šda šo nam, so wón spi, w druhim dopomnimy šo, so šo krej w jeho žilach wjazy nješcheliwa. Wocži stej móž widženja šhubilej, wušchi nje-šlyšchitej; wutroba wjazy njebije, štawy šo wjazy nješibaju. — Wóšny posbčhnyje šo myšl našeho ducha ke křašnosčži wčžneho žiwjenja, a my šebi pomyšlimy, so je ta luba duscha, kotraž wjazy pola naš nješcheliwa, na město wčžneho mčra přchšchla, po kotrymž je žadanje mčla. Tam je wona w towarštwje Cherubimow a Seraphimow a špěwa nowy šhěrlyšch Móššakow a Šchnječža na šhorje Žionškej. (Šjem. 15, 3.) Šaj, škjedža w šwjatej cži-šchinje, kotraž tam knježi, hdžež jene cželo leži, šda šo nam, kaž bychmy šhěrlyšche dokonjanych prawych šlyšcheli. W druhim wofomifnu, hdyž hluboko špadnjenej wocži, šlede woblicžo, šymne štawy cžela widžimy, wrčža šo našche myšle na šemju a my přchidžemy šašo k šebi. Šdyž tehdom we šwojim šmjertnym cžele na hřech, na šmjercž a row špomnimy, dha je nam, kaž dyrbjeli prajicž: Š so by moja duscha wumrjela šmjercž prawych a moje ššoncženje bylo kaž jich ššoncženje! (4. Móšš. 23, 10.) Še hdy wofomifnjenje, w kotrymž Šhryštuš a šbóžnosčž, šmjercž a šud, njebješa a hela nam žiwe přched wocži šstupja, dha je to tamny wofomif, hdžež ke kašcžež přchšstupimy, w kotrymž cželo prawomčrneho wotpocžuje.

Marijne woblicžo bě šo přchemčniko, ale wona běšce tola hišcže na šo podobna. A hlwam jeje kašcžeža stejeschaj jejnaj štaršej, k nohomaj pak jejny bratr. Šan hladasche w runej mčrje na šwoje mowwe dženčo, njeprajesche žaneho šłowa a posbčže druhdy šwojej wocži k njebješam. Ša nim bě widžecž, kač cžežto

jemu bě, šo do Božeje wole podacž. Ššlyšny bčžachu po jeho štarymaj šmorschčženymaj ližomaj a šwědcžachu wo jeho žalosčži a šrudobje. Wboha macž plakasche a žalosčžesche jara. Ššlyšnosčž bě ju žyle přchewšala, so dyrbjesche šo nětk wot šwojeje taf wutrobnje lubowaneje džowki dželicž. Šchtož ju widžesche, wobžarowasche ju wutrobnje, so dyrbjesche we šwojich wyšokich šlabych létach tajku žalosčž šhonicž. Šara pčna žónška, kiž běšce tym štarym ludžom, hdžež bě trjeba, k pomozhy, přchšstupi ke mui a džesche: „Dženšnišchi džen je bóle džen wješela, dnyli žalosčženja. Ša šlynje wčrju, našcha njebočžicžka přchecželniža to šhoni; wona je se wyscheje žalosče wušchla. Šjewčicže wy to tež, knjes duchowny?“

Šo wyschem, šchtož šym widžal, šlyšchal a šhonił — wotmol-wich — mam tež ja žyle to přchewčženje, so je jejna duscha k šwojemu wumožniku do njebješ wšata, hižom nětk, hdžež jejne cželo hišcže tudy mjes nami přcheliwa! Šow na šemi lubowasche wona jeho a tam horkach šłodži k jeho prawizy tu šbóžnosčž, kotruž je wón šwojim přchšhotowal.

„Ššmil šo, mój Božo, šmil šo, ach šmil šo nad šhudej, wot štarých lét a ššlyšnosčže hluboko štuženej hřechšizy, jako ja šym! — žalosčžesche placžo macž. — Šchto dyrbjy tola cžinicž? Šarja wjazy njeje! — moja džowka je mowma! — o dženčo, kiž ženje šabycz njemóžu! — Ša tebe wjazy widžecž njebudu! Š Šbóžniko, mčj šobucžerpenje so mnu šhudej hřechšizy!“

Moja luba, dobra přchecželniža, džach ja, Šbóžnik waschu přštwu wušlyšchi a waš i waschej lubej džowku šjednocži. Šale přštwia je hižom wjele tyšaz do wobhdlenjow křašnosčže přchš-wjedka. Šón Knjes je tam waschu džowku dowjedł, wón tež tam waš dowjedže. Šeho, kiž k njemu přchidže, won nišdy won nje-wuštorčži, to je wón šam prajil. (Šan. 6, 37.)

„Moja luba macži — praji šary nan — štajmoj šwoje do-wčrenje na Boha taf derje, šchtož naju dženčo, jako to, šchtož naju šameju nastupa. Šón Knjes je jo dał, tón Knjes je jo wšal, mjeno teho Knjesa budž šhwalene! Mój šmój štaraj a mamoj jeno hišcže krotki pucž hačž k wotšnyšnemu šonzej naju pucžowanja; a potom“ — — — dale njemóžesche rčžecž.

My dženčmy na to do šštwy a mčjachmy tam wyschelake wužitne rčže mjes šobu. Šwojak, wo kotrymž přjedy špomnich, bě tam tež. Šwón wša bibliju, poda ju mi a džesche: Knježe, wy nam njesapowjedžicže, jedyn štaw wucžitacž, přjedy hačž šo na pucž podamy. Ša cžitach jednaty štaw ščženja šw. Šana. Šišcho wokoło mje bě žyle šmčrom. Šbóžny wofomif, kiž běchmy w šmjertnym domje, bě nam drohi. Ša wšach i přchecžitaneho štawa škladnosčž k někotrym wužitnym wopomnjenjam a nałožich ke šame na šbóžne wotčndženje našcheje njeboheje šotry.

„Ša šym jeno šhudy wofak — džesche špomnjeny wofak — a wot wyschškich šemškich šubłow nimam ničžo, hačž šwoju ššdu; ale ja njechal šo se šwojej nadžiju wčžneje šbóžnosčže i ničim mčnjecž, šchtož móže žly šwčt dacž. Šchto je bohšštwio bjes Božeje hnady? Džak budž Bohu! hdyž ja i jeneje šwartčry do drugeje du, namakam wyschudžom, hdžež šym, teho Knjesa. Š — šhwalene budž jeho šwjate mjeno! — tež dženša je wón w tutej šhromadžišnje žiwych a tam našcheje mowweje. Šudy je dobre byčž!“ Nělotši drusy šo na tym roščecžowanju wobdželichu a powjedachu se žiwjenja a wo šhonenjach njebočžicžkeje Šarje wjele jara wužitneho a wažneho. Šbóžny wot jejnych přchecželow wjedžesche něšchto, šchtož bě wopokazštwio jejneho wobhdženja. Šena mloda holza wot Šarijnych dalokich přchecželow, hišcže niz dwazhčži lét štara a dotal jara lohzy a šwčtnje šmyšlena, bu přchš te rčže žiwe šajata. Šot teho cžaža šem powjedaju wo njej, so je ju Boža hnada šbudžika, to je ne nušne pntacž a šebi tón dobrý džel wušwolicž, kotryž wot njeje wšaty njebudže.

Na tutym pohrjebje njeběchu žane tajke wulke jědže a picže, kaž bėch hewaf pschi pohrjebach widzał a tež wjele wo tym hlyščal. To tež njedyrbjało pschi tajkich frudnych skladnosćach nihdže być, kaž tež so sa nikoho njehodži, tehdom wjele jědže a picža hladacž. — A tajki wulki rosdžěl bė mjes rosrěčowanjemi, kotrež pschewodžerjo na tutym pohrjebje mjes so bu mējachu, a mjes tamnymi njelepymy, njepščistojnymy a njewužitnymy rěčemi, kotrež druhdy ludžo na pschewodženjach cžinja. Róždy wulki wščal tola tež pschi tajkich skladnosćach so pėłnje a pschistojnje sadžeržecž a tajke rěče wjesć, kaž so tehdom saleži.

Nasche rěče so sadchu teju lubeju stareju cžlowjekow jara wofschewicž a pošylnicž. Wone spodobachu so jeju wutrobje taf jara, so bė jimaj, kaž by jeju džěcžo hlyščje žiwe bylo. Cžiche wjekele bė wofsrjedž hylłow husto na jeju woblicžu widžecž, hdyž wonaj hlyščeschtaj, kaf cži pschecželjo jeju džowku khwalachu, abo wjele bóle teho cžesćach, tiž bė ju k hudoobju hwojeje hmilnosćje scžinił a k taf žohnowanemu gratej mjes jejnymy pschecželemi wufwolil.

(Pščichcđnje stěncženje.)

### Wschelake s bliska a s daloka.

— Ssrjedu po hwjatkach smėje herbsta hłowna konferenza hwoju nalėtnju shromadžisnu dopoldnja w 10 hodžin. we winowej kiczi w Budyschinje. Popoldnju smėje Towarstwo k pomocy studowacych Sserbow hwoju shromadžisnu, kotrež so hwěru sa to stara, khudym herbstkim wobdarjenym mlodženzam pomhacž, so bychu studowacž mohli a posdžischo w Sserbach sastojnstwo jako duchowni, rěčnizy, lėkarjo a wučerjo sastacž mohli. Kaf wažne je tole towarstwo sa pschichod naschego herbsteho luda! Róždy Sserb, kiž to nėkaf samóže, dyrbjal temu towarstwu pschistupicž. Lėtny pschinoschł płaczi jenož 1 hrivnu. Duž namolwjamy lubyh Sserbow, so bychu na hłownu shromadžisnu pschischi. Schtóz pat pschicž njemóže, njech so pola hwojeho knjesa duchowneho jako hoboštaw sapřacž da a tam hwoj pschinoschł saplaczi.

— Ssrjedu po hwjatkach budže w Lipsku hłowna shromadžisna Łužiskeho mišionskeho towarstwa, pschi kotrež budže knjes farač rycžer Satub s džiwanjom na 200 lėtne wopomnjecže Ziegenbalga pschednoschł dzeržecž.

— 12. junija budže mišionski hwjedžen sa swontowne mišionstwo w Barcže. Sserbski budže přėdowacž knjes farač Waltar s Wóplinka a nėmski knjes duchowny Berg s Budyschina.

**Dojpołnjenje.** Hlyščje dalschi (3.—5.) namjet (k přėnimaj psched tydženjom podathmaj), — „pschisprawny wėruwufnawarški khėrlusch“ nastupazy, — njech tudy k rospomnjecžu steji:

3.

Hłóš: Eso Bohu wščitzy džalujmy atd.

Abó tež: Dženš khwalcže Boha, kchescženjo! atd.

Do Boha wščitzy wėrimy,  
Wón Wóčez mly je;  
Wot njeho sežiwjeni hmy,  
Kiž sam je žiwjenje.

Do Ssyna jeho wėrimy,  
Wón Wumožnik nasch je,  
Nam wupomhal je s nje-  
prawdy,  
Dacž herbstwo wėczne chže.

Do Ducha hwjatoh' wėrimy,  
Wón trojchtar frudnych je;  
Pšches njeho wufwjecženi hmy,  
Cžer dže do radosče! —

4.

Hłóš: Wly Khrysta khwalicž dyrbinmy atd.

Abó tež: Eso, Bože džeczi wjekele! atd.

Do Boha Wótza wėrimy  
A jeho sbóžnje khwalimy;  
Wón stworil milostnje naš je  
A hwěrnny sežiwicž naš chže!

Do Boha Ssyna wėrimy  
A jeho sbóžnje khwalimy;  
Se sa naš wumrjel na kchizu,  
Cžer wotewril nam k žiwjenju!

Do Boha Ducha wėrimy  
Wly hwjateho a khwalimy  
Joh' sbóžnje, dofelž wufwjecžil  
A k herbstwu naš je wupyschil! —

5.

Hłóš: Wotucžje! tón hłóš waš wola atd.

Bohu cžescž a khwalbu dajmy  
A wėru hjawnje wufnawajmy;  
Se hwil so Trojenicžki:  
Wóh Wótz, Ssyn a Duch je hwjaty,  
Se hłowa žiwjenja nam snaty,  
Kiž wufwjeczi naš k sbóžnosći! —  
Duž Bohu sbóžnemu  
Eso hwjecžmy k woporu! —  
Halleluja!  
Esam žiwjenje  
Wón nasche je  
A krašnosć nam dacž wėcznu chže! Hamjen.

—n.

**Wotmolwjenje na praschencžlo s namjetom.** Ta jena herbsta wošada, w kotrež so po wučitanju epistolkeho terta w hjawnej Božej hlužby 1. schtucžka khėrluscha cžo. 14: o hwjata Boža Trojiza atd. spėwa, je Michalska wošada w Budyschinje. Po nowym zyrkwinskim porjedže je dopuschčene, město khėrluscha: my wėrimy wščitzy do Boha atd. drugi pschihódny khėrlusch wuspėwacž. Dofelž je pak tónle rjany Lutherowy wėruwufnawarški khėrlusch (cžo. 11 w spėwarškich) pschedolhi, wošebje hdyž jón wošada stejo wuspėwa, kaž to tež knjes praschencžkostajer pschida, hmy hėbi hwil, tamnu 1. schtucžku khėrluscha 14: o hwjata Boža Trojiza — postajicž. Po mojim sacžuwanju tež s nje dojpołne wufnacže nascheje kchescžansteje wėry wuprajamy. Pšchetož hdyž so k hwjatej Trojizy modlimy, a hdyž tež jenož s krotkim sdychnječkom, dha s tym wufnawamy, so do njeje wėrimy. A hdyž hmy přjedy s Halleluja Boha khwalili, cžescžili a so jemu džakowali, cžohodla nje hėli nėtk khwalobnemu woporu a wufnacžu nascheje kchescžansteje wėry do trojenicžkeho Boha, kotraž je w hłowach tuteje schtucžki wurajnje wuprajena, přóstwu wo hnadnu pomoc k požohnowanemu hwjecženju njedzele pschistajicž? Wėste je, so tež tajka přóstwa so njejestemu Wótzeji lubi a wot njeho wufhlyščana budže. Tež tamna druha w naschey zyrkwi wuspėwana 4. schtucžka s khėrluscha 162: Budž khwalba Bohu Wótzewi, Ssynaj a hwjatoh' Duchowi, ta žyła hwjata Trojiza budž do wėcznosče khwalena — so drje pschihodži, hacž runje je tu jenož khwalba hwjateje Trojizy wuprajana, schtož je so runje přjedy s Halleluja tež hžom štało.

Te wot knjesa praschencžkostajerja wudžekane schtucžki, kotrež chže wón město psche dolheho Lutheroweho khėrluscha cžo. 11 wuspėwane mēč, so wopravdže jara rjane. Ale kaf móžemy je wošadnym do ruki dacž? Hlyščje drugi nowy porjad Božej hlužby s tutymi schtucžkami wocžisčecž dacž? To njendže! Lėdma so wošadni tón wot konjistorstwa wudaty porjad hėbi kupili a do spėwarškich pschilėpili — a nėtko sašo nowu papjeku?!

Schtoda, so je sawjedženje noweho wudawka agendy naš trochu pschekhwatało a so nje hmy so, kaž wo wschelakich druhich wėzach, taf tež tuteje schtucžki dla wuprajicž a scžecž mohli. To budžiske wopravdže wažny dypł k wuradžowanju w duchownskich konferencach byl! — Sine ira et studio.

Ráda.

Awitowanje darow sa tydžen.